

2. Ustalenia zapasów cukru w pomieszczeniach, w których jest magazynowany, należy dokonywać w obecności dyrektora cukrowni lub wyznaczonego przez niego pracownika.

§ 27. Jeżeli w wyniku przeprowadzonego obrachunku zapasów cukru zostanie stwierdzona nadwyżka lub ubytek cukru w stosunku do salda wynikającego z ksiąg cukrowni, dokładnie sprawdzonych i uzgodnionych z dokumentami (zapas książkowy), stwierdzona nadwyżka powinna być zapisana do księgi magazynowej cukru na przychód, a ubytek na rozchód.

§ 28. Ubytek cukru (§ 27) ponad obowiązujące normy podlega opodatkowaniu w wysokości i w terminie ustalonym w przepisach o podatku obrotowym.

§ 29. Wyniki badania zapasów cukru (§§ 26—28) powinny być ujęte w odrębnym protokole podpisanym przez przedstawiciela cukrowni i kontrolującego.

§ 30. 1. W czasie przerobu buraków dzienne zapisy w księdze magazynowej cukru mają być zakończone każdego dnia po skończeniu ważenia i wywożenia cukru z pakowni.

2. Pracownicy nadzoru podatkowego są obowiązani do czuwania nad ścisłym wykonywaniem przez cukrownię przepisu ust. 1 oraz do systematycznego badania, czy księga magazynowa wraz z dokumentami jest prowadzona prawidłowo oraz czy zapas cukru w magazynie jest zgodny z saldem zapasu cukru wynikającym z zapisów w tej księdze i innych księgach cukrowni.

§ 31. Cukrownia jest obowiązana do dołączenia do każdego sprawozdania (miesięcznego i rocznego) o podatku obrotowym dodatkowego załącznika, w którym należy podać pozostałość cukru na początku okresu sprawozdawczego, przychód cukru w tym okresie, ogólną sumę przychodu, rozchód cukru w okresie sprawozdawczym, stan zapasu wynikający z ksiąg (saldo) oraz stan rzeczywistego zapasu cukru w magazynie w ostatnim dniu okresu sprawozdawczego. W załączniku należy uwidocznic w oddzielnej pozycji podatek obrotowy od ubytków cukru (§ 28).

§ 32. 1. Po zakończeniu ruchu cukrowni (przerobu buraków, półproduktów i odpadków) oraz po przeprowadzeniu przez cukrownię kampanijnego obrachunku przerobu bura-

ków i ustaleniu wysokości strat fabrykacyjnych cukru w burakach wziętych do przerobu, stały nadzór podatkowy wspólnie z kierownictwem cukrowni powinien dokonać szczegółowego obrachunku zapasów cukru w magazynie.

2. Następnie należy zdjąć z drzwi i bram magazynu oraz innych pomieszczeń, w których cukier został zmagazynowany, wszelkie zabezpieczenia urzędowe nałożone przez komisję sprawdzenia (§ 11) oraz pracowników stałego nadzoru (§ 20 ust. 5).

3. Po przeprowadzeniu obrachunku zapasów cukru niezależnie od obowiązku dokonania wpisu w księdze magazynowej (§ 27) pracownicy stałego nadzoru powinni sporządzić odpowiedni protokół, w którym należy podać przebieg wszystkich czynności przewidzianych w ust. 1 i 2 oraz wyraźnie zaznaczyć, że od chwili zdjęcia urzędowych zabezpieczeń z magazynu zapas cukru w magazynie (w innych pomieszczeniach, w których jest przechowywany) zostaje równocześnie oddany pod wyłączną odpowiedzialność i opiekę kierownictwa cukrowni. Jeden egzemplarz protokołu otrzymuje cukrownia, a drugi — wydział finansowy PPRN.

§ 33. Od dnia zakończenia czynności przewidzianych w § 2 ust. 1 pkt 2 pracownicy nadzoru podatkowego wykonują w cukrowniach czynności kontrolne przewidziane w § 2 ust. 1 pkt 1 oraz w § 3 pkt 2 lit. d) i e).

#### Przepisy przejściowe.

§ 34. 1. W kampanii 1957/1958 w uzasadnionych przypadkach mogą być udzielane ulgi od wymagań przepisów § 4 ust. 1 pkt 3 lit. b) i c), §§ 9—11, 20 i 22.

2. Ulgi udzielają:

- 1) komisja sprawdzenia — w czasie wykonywania swych czynności,
- 2) wydział finansowy PPRN — w okresie, w którym nie działają komisje sprawdzenia.

§ 35. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1957 r.

Minister Finansów: w z. J. Kole

### ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI I MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 21 września 1957 r.

w sprawie pełnienia pomocniczej służby telegraficznej publicznej przez stacje kolei państwowych.

Na podstawie art. 50 pkt 2, art. 51 i art. 52 ust. 2 dekretu z dnia 11 marca 1955 r. o łączności (Dz. U. Nr 12, poz. 71) zarządza się, co następuje:

#### Przepisy ogólne.

§ 1. Zarządzenie niniejsze reguluje pełnienie pomocniczej służby telegraficznej publicznej przez stacje kolejowe przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, zwanego w dalszym ciągu „P.K.P.”, oraz wzajemne stosunki zachodzące z tytułu pełnienia tej służby między P.K.P. a przedsiębiorstwem „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”, zwanym w dalszym ciągu zarządzenia „P.P.T.T.”

§ 2. Pomocniczą służbę telegraficzną publiczną wykonują stacje kolejowe w zakresie ograniczonym lub pełnym, jak również konduktorzy pociągów osobowych,

#### Służba w zakresie ograniczonym.

§ 3. Pomocniczą służbę telegraficzną publiczną w zakresie ograniczonym wykonują wszystkie stacje kolejowe, wyposażone w niezbędne urządzenia telegraficzne. Obejmuje ona przyjmowanie, przetelegrafowywanie i doręczanie niektórych rodzajów telegramów, a mianowicie:

- 1) państwowych,
- 2) służbowych P.P.T.T.,
- 3) hydrometeorologicznych,
- 4) służbowych płatnych P.K.P., nadawanych przez organy P.K.P. do nadawców lub odbiorców przesyłek kolejowych,
- 5) prywatnych, nadawanych przez podróżnych lub przeznaczonych dla nich w sprawach związanych z podróżą, i

6) alarmowych, zawierających wezwania w niebezpieczeństwie (katastrofa, pożar, przymusowe lądowanie, powódź, epidemia itp.).

#### Sluzba w zakresie pelnym.

§ 4. 1. Pomocniczą służbę telegraficzną publiczną w zakresie pełnym wykonują te stacje kolejowe, które zostały umieszczone w spisie placówek pocztowo-telekomunikacyjnych, wydawanym przez P.P.T.T. Obejmuje ona przyjmowanie, przetelegrafowywanie i doręczanie wszelkich rodzajów telegramów, bez ograniczenia.

2. Stacje kolejowe umieszczone w międzynarodowym spisie urzędów telegraficznych (o czym zawiera odpowiednią wzmiankę spis placówek pocztowo-telekomunikacyjnych) pełnią również służbę telegraficzną w ruchu zagranicznym europejskim.

3. Stacje kolejowe pełniące służbę pomocniczą telegraficzną w zakresie pełnym są oznaczone w rozkładach jazdy pociągów wydawanych przez P.K.P.

4. Wprowadzenie pomocniczej służby telegraficznej w zakresie pełnym na stacjach kolejowych następuje na podstawie wspólnego zarządzenia właściwego zarządu wojewódzkiego łączności i dyrekcji okręgowej P.K.P. Dotyczy to również wszelkich zmian w tej służbie.

#### Sluzba pelniona przez konduktorow.

§ 5. 1. Pomocniczą służbę telegraficzną publiczną pełnią również konduktorzy pociągów osobowych. Obejmuje ona przyjmowanie telegramów od podróżnych oraz doręczanie telegramów adresowanych do podróżnych.

2. Telegram przyjęty od podróżnego w pociągu konduktor wręcza dyżurnemu ruchu na najbliższej stacji kolejowej rozkładowego postoju pociągu celem dalszego przetelegrafowania.

#### Nadawanie telegramow.

§ 6. Stacje kolejowe i konduktorzy w pociągach obowiązani są przyjąć każdy telegram, odpowiadający warunkom niniejszego zarządzenia.

§ 7. 1. Miejscem nadania telegramu przyjętego w pociągu jest stacja kolejowa, która otrzymała telegram celem przetelegrafowania.

2. Telegramy nadawane w pociągach i na stacjach o ograniczonej służbie telegraficznej lub adresowane do takich stacji przyjmuje się na odpowiedzialność nadawców (§§ 3 i 5).

3. Nadawca powinien podać na telegramie nazwisko i imię oraz adres stałego miejsca zamieszkania. Dane te nie podlegają odtelegrafowaniu.

4. Telegram powinien być napisany czytelnie, literami łacińskimi i nie może być szyfrowany. Telegram nadany w pociągu może się składać najwyżej z 15 wyrazów. Telegramy przeznaczone za granicę powinny zawierać nazwę kraju przeznaczenia.

§ 8. W obrębie pełnej pomocniczej służby telegraficznej (§ 4) tak w ruchu krajowym, jak i zagranicznym dozwolone są następujące płatne wskazówki służbowe:

=PILNY= (pilny telegram), =RPx= (odpowiedź zapłaconą x zł), =TC= (telegram sprawdzony), =PC= (zawiadomienie telegraficzne o doręczeniu), =PCP= (zawiadomienie pocztą o doręczeniu), =TMx= (telegram o x adresach do tej samej miejscowości), =CTA= (podać wszystkie adresy, telegram stosowany łącznie z =TMx=), =POSLAŃCEM= (doręczenie telegramu przez posłańca na koszt adresata).

§ 9. W obrębie ograniczonej pomocniczej służby telegraficznej dozwolona jest tylko płatna wskazówka służbowa: =PILNY=. Telegramy nadawane w pociągach, krajowe i zagraniczne, mogą zawierać tylko wskazówkę płatną służbowa: =CP= (do odebrania na poczcie) lub =TR= (do odebrania w urzędzie telegraficznym).

#### Oplaty.

§ 10. Nadawca telegramu uiszcza opłaty zgodnie z obowiązującą taryfą telegraficzną krajową względnie zagraniczną, ogłoszoną w Dzienniku Łączności. Opłata pobiera stacja kolejowa, a w pociągu — konduktor. Opłata za telegrama składa się z taryfowej opłaty telegraficznej, a w przypadku nadania telegramu u konduktora w pociągu — nadto z opłaty manipulacyjnej jako opłaty dodatkowej.

§ 11. Od opłaty za telegram zwolnione są telegramy służbowe P.P.T.T. oraz telegramy służbowe P.K.P. w sprawach pomocniczej służby telegraficznej oraz przewozu poczty kolejami. Od opłat telegraficznych zwolnione są również telegramy alarmowe, o których mowa w § 3 pkt 6, w przypadkach określonych w art. 41 dekretu z dnia 11 marca 1955 r. o łączności (Dz. U. Nr 12, poz. 71).

#### Kierowanie i doręczanie telegramow.

§ 12. Sprawy wynikające z pełnienia pomocniczej służby telegraficznej, wymagające porozumienia się z zarządem zagranicznym, załatwia P.P.T.T.

§ 13. W adresie i nagłówku telegramu oraz na wszystkich wykazach i korespondencji dotyczącej służby pomocniczej powinna być podana urzędowa nazwa stacji kolejowej z dodatkiem „dworzec” oznaczająca miejscowość nadania telegramu.

§ 14. Stacje kolejowe pełnią pomocniczą służbę telegraficzną przez całą dobę, z wyjątkiem tych stacji, których czynności ograniczone są tylko do określonych godzin w ciągu doby.

§ 15. 1. Przekazywanie telegramów z sieci telegraficznej kolejowej na sieć telegraficzną P.P.T.T. lub odwrotnie odbywa się w drodze telegraficznej przewodami łącznikowymi, łączącymi stacje kolejowe z wyznaczonymi placówkami pocztowo-telekomunikacyjnymi. W razie braku połączenia telegraficznego przekazywanie odbywa się telefonicznie.

2. Połączone w sposób wskazany w ust. 1 stacje kolejowe i placówki pocztowo-telekomunikacyjne noszą nazwę punktów wymiany. Punkty wymiany wyznaczają wspólnie właściwe wojewódzkie zarządy łączności i dyrekcje okręgowe kolei państwowych.

3. Linie łącznikowe zakłada i konserwuje P.P.T.T.

4. Urządzenia stacyjne dla przewodów łącznikowych zakłada na swoich punktach wymiany każda ze stron we własnym zakresie.

§ 16. Służbę telegraficzną na stacjach kolejowych pełnią pracownicy P.K.P. Obowiązuje ich przestrzeganie tajemnicy korespondencji.

§ 17. Punkty wymiany kierują telegramy w sposób następujący:

1) telegramy służbowe władz, urzędów i organów P.K.P. nadawane na stacjach kolejowych i adresowane do stacji kolejowych przesyła się wyłącznie po przewodach kolejowych;

2) inne telegramy poza wymienionymi w pkt 1 z jednej stacji kolejowej do drugiej przesyła się również po przewodach kolejowych, o ile w pewnych przypadkach za względu na ukształtowanie sieci telegraficznej nie by-

łoby wskazane, dla uniknięcia zbędnej ilości przetelegrafowań bądź przeciążenia przewodów kolejowych, kierować je za pośrednictwem punktów wymiany na sieć P.P.T.T.;

- 3) telegramy przeznaczone do doręczenia przez placówki pocztowo-telekomunikacyjne lub adresowane za granicę stacje kolejowe przekazują za pośrednictwem punktów wymiany na sieć P.P.T.T.;
- 4) telegramy służbowe płatne, nadawane przez stacje kolejowe pod adresem stacji kolejowych zagranicznych w sprawach pakunków lub bagaży pozostawionych w pociągach przez pasażerów lub też w sprawach przesyłek kolejowych i innych sprawach pilnych, związanych z podróżami i przewożeniem przesyłek kolejowych, powinny być przesyłane bezpośrednio po przewodach kolejowych;
- 5) telegramy nadane w placówkach pocztowo-telekomunikacyjnych, przeznaczone do stacji kolejowych, powinny być przesyłane po przewodach P.P.T.T. przez najbliższe punkty wymiany.

§ 18. Jeżeli wskutek uszkodzenia przewodów lub urządzeń telegram nie może być przetelegrafowany, można go przetelefonować, przesłać drogą okrężną za pośrednictwem innego punktu wymiany, podając na telegramie uwagę „drogą okrężną”, lub nawet przez posłańca.

§ 19. Organy kolejowe doręczają telegramy podróżnym, personelowi pociągów oraz adresatom zamieszkałym na terenie kolejowym — bezpłatnie. Poza terenem kolejowym stacje doręczają telegramy w miarę możliwości, pobierając od adresata opłatę taryfową za posłańca. Telegramy, które nie mogą być doręczone przez stacje, przekazuje się przez punkt wymiany do właściwej placówki pocztowo-telekomunikacyjnej.

#### Rozliczenie między P.K.P. a P.P.T.T.

§ 20. 1. Należności za telegramy nadawane, doręczone i przesyłane przez stacje kolejowe własnymi środkami łączności przypadają w całości P.K.P.

2. Należności za telegramy przesyłane przy wykorzystaniu środków łączności P.K.P. i P.P.T.T. przypadają w 2/3 — P.P.T.T., a w 1/3 — P.K.P.

3. Należności za telegramy w ruchu z zagranicą przypadają w 1/3 — P.K.P., jak za telegramy krajowe o tej samej liczbie wyrazów, a w pozostałej części — P.P.T.T., która z tej części rozlicza się z zarządami zagranicznymi.

4. Należność za odpowiedź zapłaconą (=RPx=), za odpisy telegramu o kilku adresach (=TMx=) i za zawiadomienie o doręczeniu telegramu (=PC=, =PCP=) przypada w całości temu zarządowi, którego organ doręczył telegram. Należności za sprawdzenie telegramu (=TC=) nie rozlicza się.

5. Należność za wydanie duplikatu dowodu nadania telegramu, za wydanie uwierzytelnionego odpisu telegramu, za udzielenie informacji w sprawie telegramu i za cofnięcie telegramu przypada temu zarządowi, którego organ wykonał te czynności.

§ 21. 1. Odszkodowanie przypadające w myśl obowiązujących przepisów za zniekształcenie, niedoręczenie, opóźnione doręczenie telegramu i za niewykonanie dodatkowego świadczenia wypłaca ten zarząd, któremu podlega placówka nadawcza telegramu.

2. Odszkodowanie obciąża ten zarząd, którego organ spowodował wypłacenie odszkodowania.

3. Gdy winę ponoszą organy obu zarządów lub jeżeli nie można ustalić winnego, wypłacone odszkodowanie obciąża P.K.P. w 1/3, a P.P.T.T. — w 2/3.

4. Zwrot opłaty taryfowej za nie wykonane świadczenie dodatkowe obciąża ten zarząd, na dobro którego opłaty te zostały zaliczone.

§ 22. Telegramy służbowe P.K.P. określone w § 17 pkt 1 skierowane niewłaściwie na sieć P.P.T.T. podlegają opłacie na rzecz P.P.T.T. w wysokości 2/3 obowiązującej opłaty.

§ 23. 1. Punkty wymiany P.K.P. i P.P.T.T. obowiązane są prowadzić wykazy telegramów wymienionych między sobą, uzgadniać je codziennie, a z końcem miesiąca przysyłać do właściwych dyrekcji okręgowych kolei państwowych bądź wojewódzkich zarządów łączności.

2. Wzór wykazu telegramów i sposób wypełniania ustala oba zarządy P.K.P. i P.P.T.T. Oba stronom służy prawo wzajemnego sprawdzania wykazów.

3. Na podstawie wykazów otrzymanych z punktów wymiany następuje rozliczenie między P.K.P. a P.P.T.T. z tytułu wymiany telegramów w służbie pomocniczej. Rozliczenia te prowadzą między sobą właściwe dyrekcje okręgowe kolei państwowych i wojewódzkie zarządy łączności.

4. Każda dyrekcja okręgowa kolei państwowych rozlicza się z wojewódzkim zarządem łączności, w którego okręgu położone są punkty wymiany, połączone bezpośrednio z podległymi danej dyrekcji kolejowymi punktami wymiany.

§ 24. 1. Rozrachunek między wojewódzkimi zarządami łączności i dyrekcjami okręgowymi kolei państwowych odbywa się kwartalnie. Jeżeli kwota końcowa, wykazana w rachunku dyrekcji kolei państwowych, różni się od kwoty wykazanej w rachunku wojewódzkiego zarządu łączności w wysokości nie przekraczającej 1% kwoty wykazanej przez dyrekcję okręgową kolei państwowych, wówczas przyjmuje się kwotę wykazaną przez dyrekcję okręgową kolei państwowych.

2. Obustronna wymiana rachunków, uznanie ich przez obie strony oraz przekazanie salda powinny nastąpić w ciągu miesiąca po kwartale sprawozdawczym. Przekazanie należności odbywa się za pośrednictwem Powszechnej Kasy Oszczędności (PKO).

§ 25. Dyrekcje okręgowe kolei państwowych będą przysyłały wojewódzkim zarządom łączności wraz z wykazami rozrachunkowymi potrzebne do celów statystycznych zestawienia ilościowe telegramów, przekazywanych bez współudziału urzędów pocztowo-telekomunikacyjnych, a wchodzących w zakres pomocniczej służby telegraficznej publicznej.

§ 26. Druki telegraficzne manipulacyjne, niezbędne do wykonywania pomocniczej służby telegraficznej na stacjach kolejowych, będą dostarczane przez wojewódzkie zarządy łączności na każde zapotrzebowanie dyrekcji okręgowych kolei państwowych za zwrotem kosztów własnych.

§ 27. Wojewódzkie zarządy łączności dostarczają dyrekcjom okręgowym kolei państwowych wydawnictwa zawierające obowiązujące przepisy w służbie telegraficznej (ordynację telegraficzną, regulaminy telegraficzne, międzynarodowy regulamin telegraficzny, taryfy telegraficzne) oraz zmiany dotyczące tych przepisów — za zwrotem kosztów własnych.

#### Inspekcja.

§ 28. 1. Organy inspekcyjne P.P.T.T. mają prawo wstępu w godzinach urzędowych do biur telegraficznych stacji kolejowych pełniących pomocniczą służbę telegraficzną za uprzednim zgłoszeniem się u zawiadowcy stacji lub jego zastępcy bądź u kierownika stacji telekomunikacyjnej.

2. Organy inspekcyjne P.P.T.T. mają prawo przeglądać na stacjach kolejowych pierwopisy telegramów, dzienniki aparaturowe i inne zapisy odnoszące się do pomocniczej służby telegraficznej. Zauważone usterki i niedokładności proszą i uzgadniają z kierownikami stacyj telekomunikacyjnych. Czynności powinny być wykonywane w takim czasie i w taki sposób, aby nie został zakłócony normalny tok służby na stacji kolejowej.

3. Organy inspekcyjne P.P.T.T. zaopatrzone są w legitymacje wystawione przez P.P.T.T., a poświadczone przez właściwą dyrekcję okręgową kolei państwowych.

### Przepisy końcowe.

§ 29. Jeżeli zarządzenie niniejsze nie stanowi inaczej, w pomocniczej służbie telegraficznej publicznej mają zastosowanie ogólnie obowiązujące przepisy, regulujące służbę telegraficzną, zawarte w ordynacji telegraficznej, w taryfie telegraficznej, w regulaminach telegraficznych oraz w ruchu telegraficznym z zagranicą w międzynarodowym regulaminie telegraficznym.

§ 30. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Minister Komunikacji: w z. Z. Modliński

Minister Łączności: w z. Z. Szpigler

485

## INSTRUKCJA MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 5 sierpnia 1957 r.

### w sprawie ramowej struktury organizacyjnej i zakresu działania wojewódzkich zarządów przemysłu terenowego materiałów budowlanych.

Na podstawie uchwały nr 435 Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 1955 r. w sprawie usprawnienia prac w zakresie organizacji i etatów w aparacie administracji państwowej i gospodarczej oraz uproszczenia trybu ich załatwiania, uchwały nr 440 Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1956 r. w sprawie przekazania zadań i likwidacji Państwowej Komisji Etatów oraz uchwały nr 76 Rady Ministrów z dnia 13 marca 1957 r. w sprawie zmian w zasadach organizacji państwowego przemysłu terenowego materiałów budowlanych ustala się, co następuje:

§ 1. 1. Zadaniem wojewódzkiego zarządu przemysłu terenowego materiałów budowlanych, zwanego dalej „wojewódzkim zarządem”, jest koordynowanie i nadzorowanie działalności przedsiębiorstw terenowego przemysłu materiałów budowlanych oraz sprawowanie nadzoru nad właściwymi rzeczowo organami prezydium rad narodowych niższego stopnia w zakresie przemysłu materiałów budowlanych.

2. W szczególności do wojewódzkiego zarządu należy w zakresie spraw terenowego przemysłu materiałów budowlanych:

- 1) ustalanie kierunków rozwojowych terenowego przemysłu materiałów budowlanych,
- 2) nadzór i koordynacja prac związanych z zapewnieniem baz surowcowych oraz eksploatacji surowców terenowego przemysłu materiałów budowlanych,
- 3) ustalanie wytycznych i wskaźników do planów produkcyjnych przedsiębiorstw,
- 4) sporządzanie planów i sprawozdań zbiorczych,
- 5) opracowywanie i wprowadzanie programu postępu technicznego,
- 6) ustalanie wytycznych i instruowanie w sprawie metod, techniki i organizacji produkcji,
- 7) przydzielanie przedsiębiorstwom środków produkcji,
- 8) nadzorowanie wykonania zadań rzeczowych,
- 9) kontrolowanie całokształtu działalności przedsiębiorstw, ze szczególnym uwzględnieniem gospodarki finansowej, materiałowej, funduszu plac, eksploatacji i remontów maszyn, urządzeń i środków transportowych,
- 10) sprawowanie funkcji inwestora naczelnego,
- 11) ustalanie wytycznych i kontrolowanie w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz ochrony przeciwpożarowej,
- 12) opracowywanie programu i instruowanie w zakresie szkolenia,

- 13) udzielanie przedsiębiorstwom pomocy w rozwiązywaniu trudniejszych zagadnień produkcyjnych,
- 14) załatwianie spraw związanych z nabywaniem i przekazywaniem nieruchomości, przekazywaniem zakładów bądź ich części, zarządami przymusowymi itp.,
- 15) stawianie wniosków do prezydium właściwych rad narodowych w sprawach sieci przedsiębiorstw,
- 16) współpraca z prezydiami rad narodowych niższego stopnia w zakresie zarządzania przedsiębiorstwami,
- 17) analizowanie działalności przedsiębiorstw oraz stawianie wniosków i wydawanie poleceń w sprawie usprawnienia ich pracy,
- 18) rozpatrywanie skarg i zażaleń oraz krytyki prasowej dotyczących działalności przedsiębiorstw,
- 19) udzielanie pomocy i poradnictwa prezydium rad narodowych niższego stopnia w zakresie organizacji produkcji materiałów budowlanych przez zespoły chłopskie, ze szczególnym uwzględnieniem surowców pochodzenia miejscowego,
- 20) opiniowanie celowości tworzenia prywatnych przedsiębiorstw przemysłu materiałów budowlanych.

3. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej uprawnione jest do rozszerzenia w granicach obowiązujących przepisów ustalonego w ust. 2 zakresu działania wojewódzkiego zarządu w sprawach terenowego przemysłu materiałów budowlanych.

§ 2. 1. Wojewódzki zarząd pod względem organizacyjnym dzieli się — w zależności od rozmiaru zadań — na działy i stanowiska pracy.

2. Ramową strukturę organizacyjną wojewódzkiego zarządu określa schemat graficzny, stanowiący załącznik do zarządzenia.

3. Szczegółową organizację i zakres czynności wojewódzkiego zarządu ustali prezydium wojewódzkiej rady narodowej w drodze nadania mu regulaminu.

4. Regulamin, o którym mowa w ust. 3, powinien zawierać szczegółowe określenie zadań wojewódzkiego zarządu i poszczególnych jego komórek organizacyjnych oraz zasady funkcjonowania.

Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych:

St. Pietrusiewicz